N°. 45. A°. 1841.

ZATURDAG, den 5den JUNIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 3 Junij 1841.*

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat *de Zetting van het* BROOD over deze loopende maand, bepaald is, als volgt:

Dat een BROOD van *acht* Centen, zal moeten wegen 5 Oncen.

En dat van *vier* Centen, 2 Oncen en 1 Lood.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 3 Junij 1841.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen:

FRANS GEORGE CARBIN en SUSANNA MARGARETHA ALETTA REUTHEL.

WILLIAM MAYNARD en HELEN PATON.

En

CAREL JACOB HIEMCKE, *Sergeant bij het Bataillon Jagers No. 27*, alhier in Garnisoen, en CHARLOTTE BRANDINA HAWKES.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

FRANKRIJK.

PARIJS, 10 April.

De partij van den Heer Thiers, het ministerie en Lodewijk Philips zijn ten hoogste verblijd, dat de wet voor de omwalling, en die voor de daartoe bestemde 140,000,000 francs, eindelijk ook door de pairskamer met eene groote meerderheid zijn aangenomen; thans ontbreekt er aan het ontwerp niets meer dan de koninklijke onderteekening, om hetzelve in eene wet te veranderen, en deze onderteekening zal niet lang achter wege blijven. Thiers heeft nu niet meer te vreezen, dat hij wegens de 23 millioen, over welke op zijne bemoeijing eene koninklijke ordonnantie ten behoeve der fortificatie-werken beschikt had, tot verantwoording zal getrokken worden, en het tegenwoordige ministerie heeft ten minste den triomf, een door hetzelve ingediend ontwerp door de beide kamers aangenomen te zien, ofschoon de eerste gedachte daartoe van deszelfs voorgangeren was uitgegaan. Ofschoon nu echter eene aanzienlijke meerderheid van stemmen het lot der wet beslist hebbe, zoo heeft het ministerie deze overwinning echter niet zonder moeite behaald. Indien hetzelve niet alle van de regering afhankelijke pairs verpligt hadde, aan de stemming deel te nemen en verscheidene hunner niet van ettelijke honderde mijlen hadde naar Parijs doen komen, zoude hetzelve in gevaar zijn geweest, van schipbreuk te lijden. Welken ijver Lodewyk Philips aangewend heeft, om de pairs te overreden, ten voordeele van het ministeriele plan te stemmen, is uit vroegere berigten genoeg bekend. In Engeland zoude zulk eene persoonlijke bemoeijing der kroon, als een ongrondwettige invloed, met mishagen zijn beschouwd geworden, ofschoon zoo iets ook aldaar, slechts met meer geheimhouding en omzigtigheid dan hier, somwijlen wel zal plaats grijpen. In weerwil van alle aangewende moeite der ministers, in weerwil der persoonlijke bemoeijingen van Lodewyk Philips, en in weerwil der dagbladen van de partij van den Heer Thiers, was echter de regering nog in het onzekere, hoe de debatten in de pairskamer zouden uitvallen. Weinige dagen voor de stemming verscheen in de dagbladen de aankondiging, dat de ministers met het oogmerk zwanger gingen, om de pairskamer met dertig leden te vermeerderen, die grootendeels uit de kamer der gedeputeerden moesten genomen worden. Waarschijnlijk was dit eene verborgene bedreiging, die den pairs verwittigen moest, dat, indien zij niet ter gunste van het ontwerp stemden, men niet nalaten zouden door de aanzienlijke versterking der pairskamer, zich meerderheid gunstig te maken. Welligt is het den ministers ook werkelijk ernst met deze pairsvermeerdering. Zij kunnen niet bij alle gewigtige stemmingen de pairs uit alle gewesten van Europa naar Parijs roepen, ten einde niet het onderspit te delven, het zoude dus veel gemakkelijker voor hen zijn, als zij op eens dertig nieuwe pairs benoemden, op wie zij bepaaldelijk konden rekenen. Een' tijd lang heeft zich het hof gevleid met het geloof, dat het aan hetzelve gelukken zoude, de oude legitimistische familien op deszelfs zijde te krijgen. Maar uit het gedrag der legitimistische partij in de beide Kamers, gedurende de debatten wegens de fortificatie van Parijs, heeft zich het hof kunnen overtuigen, dat deszelfs bemoeijingen om deze familien voor zich te winnen of om te koopen, zoo goed als verloren zijn, en dat dezelven nog altijd op eene toekomstige derde restauratie van den ouden Bourbonschen troon rekenen. Maar ook zij hebben uit die debatten de overtuiging kunnen bekomen, dat de Fransche natie in het algemeen nog tegen de Prinsen van den ouderen tak steeds denzelfden afkeer voedt, als in het jaar 1830, en dat een zamenloop van geheel bijzondere omstandigheden plaats moest grijpen, om het gezegde prinsen mogelijk te maken, ooit den troon weder magtig te worden. Juist vermits men de legitimistische partij in verdenking hield, heeft zij zich alleen daarom tegen de fortificatie van Parijs verzet vermits daardoor aan alle pretendenten de intogt in de hoofdstad werd moeijelijker gemaakt, drongen vele pairs en gedeputeerden op de aanneming der conceptwet aan, die daardoor eenige populaliteit verkreeg, en de regering was sluw genoeg, om zich deze omstandigheid ten nutte te maken, opdat zij des te gemakkelijker en zekerder haar doel mogt bereiken. In den grond echter was de argwaan der liberalen, even als de eventueele vrees der legitimisten, belagchelijk, en over het algemeen zal de omwalling van Parijs noch tegen binnenlandsche, noch tegen buitenlandsche vijanden eene groote beveiliging aanbieden, als niet de bevolking van Parijs vastelijk besloten heeft tegen die vijanden te strijden. Indien nu echter een groot krijgsleger voor de wallen verscheen, en maakte dit zich gereed om de hoofdstad te bombarderen, zouden vermoedelijk ettelijke honderdduizende van angst sidderende menschen, met de stedelijke regering aan derzelver spits, de bezetting spoedig dwingen, om de stad en hare kostbare etablissementen, inrigtingen en gebouwen niet aan de vernieling bloot te stellen, maar liever met den vijand te kapituleren, en men begrijpt niet, hoe Lodewyk Philips zich in beelden kunne, dat de zetel der regering, zoodra Parijs omwald is, tegen alle vijanden van binnen en van buiten zoude beveiligd zijn. 200,000 ingeslotene en van honger en angst tot wanhoop overslaande menschen uit de lagere klasse, zouden der regering meer te doen geven, dan geheel het belegeringsleger voor de wallen der stad. Men rekent op den moed der nationale garde; deze is zeer goed tot bewaring der rust en orde in vredestijd; maar op de wallen zal zij bezwaarlijk willen vechten, en minder nog buiten de versterkingswerken. Het is verbazing wekkende, dat zoowel de regering, als de verschillende partijen, niet de voorkeur gegeven hebben, in de eerste plaats de vloot te versterken, daar men toch zoo verbitterd over den invloed is, welken zich Engeland op de Egyptische aangelegenheden schijnt toe te eigenen. Ongeacht de tusschenkomst der andere groote mogendheden, lost zich echter de strijd in de aloude ijverzucht tusschen Engeland en Frankrijk op, en wordt door geene diplomatieke nota's geheel opgeheven. Engeland wil de handen vrij hebben, en zich eenen bestendigen doortogt door Egypte naar de Indische zee verzekeren. Frankrijk, daarentegen, wil den reeds in Egypte verworven in vloed niet laten varen, en het laat zich niet verhelen, dat deszelfs heerschappij in Algiers steeds wankelende zoude blijven, indien de Engelschen in Egypte naar hun welbehagen konden handelen. Het kan zijn, dat het ministerie van Guizot den storm bezwere. Doen echter de Engelschen eenen of anderen beslissenden stap, die wegens hunne egoistische staatkunde geenen twijfel overlaat, zoo zal Guizot, ingeval hij daarbij mogt stilzwijgen, zich niet langer kunnen staande houden, en wederom voor de partij Thiers, die de meest populaire is, moeten wijken, hoe ook in dit Lodewyk Philips zich zoude moeite geven, om een justemilieu ministerie zamen te stellen. Men wenscht geenen oorlog in Frankrijk; maar men is nog veel minder genegd om de Engelschen, ongestoord, op de Middellandsche zee heer en meester te laten spelen. Deze stemming der gemoederen straalt onbedekt in de onafhankelijke Parijsche dagbladen door. Ter naauwernood zouden zij zich met meer verbittering kunnen uitdrukken, indien eens Engeland aan de Franschen den oorlog had verklaard.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 10 April.

In den *Morning-Post* leest men: Wij kunnen thans den inhoud van het op 15 Maart jl. door de gezanten der vijf groote mogendheden en den gezant der Ottomanische Porte geparapheerde traktaat mededeelen.

In eene vrij uitvoerige voorafspraak wordt de onafhankelijkheid der Verhevene Porte in hare betrekkingen met de overige Europesche natien vastgesteld.

Art. 1 en 2 bepalen de sluiting der Dardanellen voor de oorlogschepen van alle natien zonder onderscheid.

Art. 3 houdt uitnoodiging aan alle mogendheden, die het traktaat niet hebben helpen teekenen, om tot hetzelve toe te

treden; en Art. 4 schrijft slechts de uitwisseling der ratificatien binnen eenen bepaalden tijd voor.

Eerst was men overeengekomen, dat het traktaat der zes mogendheden eerst geteekend zou worden nadat men uit Konstantinopel het officiele berigt zou hebben ontvangen, dat de Ottomannische Porte goedgevonden had om toe te geven aan den door den Egyptische Pacha geuiten wensch tot verkrijging eener wijziging in de beschikkingen betreffende de erfelijkheid in den investituurs firma. Men was tot dit besluit gekomen om aan Frankrijk genoegen te geven; maar later zag die mogendheid daarvan af, omdat zij overtuigd was, dat de gezanten van Engeland en Rusland, Pruisen en Oostenrijk de noodige instructien zouden bekomen, om aan den Divan het levendige verlangen hunner respective hoven te kennen te geven, dat het verzoek van Mehemed Ali door den Sultan wierd in overweging genomen. Frankrijk koesterde bovendien de overtuiging, dat zoodanig verlangen niet zonder voldoening zou blijven. Zoo tot nog toe geene beslechting in dien zin is verkregen, dan is dit niet omdat de Sultan de opregtheid van het door de vier mogendheden hem te kennen gegeven verlangen in twijfel getrokken heeft, noch omdat het verlangen zelf beschouwd moet worden als zonder gevolg te zullen blijven; het is alleenlijk omdat het nieuwe door den Pacha aan den Sultan gerigte verzoek eene verandering moet ondergaan, alvorens een definitief antwoord te ontvangen, te meer, daar onderscheidene door den Pacha verlangde wijzigingen in den hattisherif van dien aard zijn, dat geene der mogendheden, die het traktaat van 15 Julij onderteekend hebben, op het denkbeeld kan gekomen zijn om dezelve toe te staan.

MENGELWERK.

Wilt gij geschoren worden?

Een *gentleman*, die, eenige jaren geleden het noordelijk gedeelte van New-York doorreisde, keerde in eene herberg in, en vroeg den waard of hij er den nacht kon doorbrengen. De waard zeide hem, dat het onmogelijk was hem te herbergen, daar reeds alle kamers bezet waren. De vreemdeling drong er op aan dat de waard hem zou opnemen, daar hij, zoo wel als zijn paard, te vermoeid was, om verder te reizen. Eindelijk bewilligde de waard in het verzoek van den vreemdeling, onder beding dat hij in eene kamer moest slapen, die reeds langen tijd onbewoond was gebleven, uit hoofde van een geloof dat zij door den geest eens barbiers bezocht werd, die voor eenige jaren in dezelve vermoord was geworden. »Zeer goed," zeide de man, »ik ben niet bang voor geesten." Nadat hij eenige ververschingen gebruikt had, vroeg hij den waard, hoe en op welke wijze de kamer bezocht werd. De waard onderrigt hem, dat de gasten, zoodra zij zich te bed hadden begeven, eene akelige stem hoorden, die op sidderenden en lang gerekten toon de vraag uitte: »Wilt gij geschoren worden?" — »Zeer goed," zeide de man; »als de geest komt magt hij mij in 's hemels naam scheren!" Hij verlangde hierop naar zijne kamer gebragt te worden; op weg daarheen werd hij door eene ruime kamer gevoerd, waarin een groot aantal gasten om eene speeltafel zaten. Hij gevoelde die nieuwsgierigheid, welke iedereen pleegt te ondervinden, als men van spookgeschiedenissen heeft hooren vertellen, en onderzocht iederen hoek van de kamer, maar kon niets ontdekken, dan de gewone meubelen. Hij ging daarop te bed, maar hield de oogen open om niet terstond in te slapen; na weinige minuten kwam het hem voor alsof hij eene stem hoorde roepen; »Wilt gij geschoren worden?" Hij stond op en doorzocht de geheele kamer, maar ontdekte niets, hij legde zich weer te bed, maar had naauwelijks de oogen gesloten of de spokende stem klonk op nieuw. Hij stond weder op, en ging naar het venster, daar het geluid van die zijde scheen te komen; hij bleef eene poos staan luisteren, en na eenige oogenblikken wachtens vernam hij weder zeer duidelijk de stem. In de overtuiging, dat zij van buiten kwam, opende hij het venster, waarop hij de vraag duidelijk op nieuw in de opene lucht hoorde klinken, dat hem niet weinig verbaasde. Na een naauwkeurig onderzoek bemerkte hij intusschen den tak van eenen grooten eikenboom, die voor het venster stond, en zijne takken zoo ver nitstrekte, dat iedere windvlaag, welke hem bewoog, een geruisch veroorzaakte, dat eenige gelijkenis met bovengemelde vraag had. Toen hij zich genoogzaam overtuigd had dat zijn geest niets meer noch minder was, dan een vooruitstekende tak van eenen grooten eikenboom, die tegen het huis knarste, begaf hij zich weder te bed en beproefde om in te slapen; maar nu werd hij gestoord door een schaterend lagchen, en een gebrul van vloeken en verwenschingen uit de naburige kamer, waarin de spelers nog bijeen zaten. Met het denkbeeld om de laatste ontdekking tot zijn eigen voordeel aan te wenden, nam hij een wit laken, wikkelde zich daarin, nam eene waschkom in de hand, wierp eenen handdoek over den arm, en in dit gewaad trad hij plotseling door de snel geopende deur; terwijl hij met eene vreesselijke, sidderende stem riep: »Wilt gij geschoren worden?" Door de plotselinge verschijning van den geest verrast, geraakten de spelers in de grootste verwarring, in hunnen ijver om te ontvlugten, sprongen eenigen door het venster, anderen vlogen hals over kop de trappen af. Onze geest, die nu vrij spel had, streek bedachtzaam eene aanzienlijke som gelds, die op de tafel verstrooid lag, in de waschkom, en sloop ongezien en onbemerkt weder naar zijne kamer. — Den anderen morgen vroeg men hem dadelijk, of hem niets was overkomen, hetgeen hij ontkennend beantwoordde. »Het verwondert mij niet," zeide de waard; »want de geest, in plaats van zich in uwe kamer te vervoegen, is, de hemel weet hoe, in de onze verdwaald, verjoeg ons en nam alle dollars mede, die hij vond." De gast, wien men in het minste niet verdacht hield, nam rustig en *con amore* zijn ontbijt, en reisde, eenige honderd dollars rijker, verder.

Tooneelklucht.

Een reiziger verhaalt van den komediantentroep in eene kleine *Fransche* stad, waar hij in den schouwburg eenen genoegelijken avond doorbragt, het volgende: »In het eerste bedrijf van het stuk gebeurde een klein ongelukje; de held die de hoofdeigenschap van eenen held, eene zwaarklinkende stem, bezat, trekt in volle woede zijn zwaard, maar het gevest alleen blijft hem in de hand, de kling vliegt rinkelend in het hokje van den souffleur — Doch dit hindert niet; een held geraakt nimmer in verlegenheid; de onze steekt zijne tegenpartij met het enkele gevest dood. — In het tweede bedrijf was het de heldin, aan welke iets onverwachts overkwam; haar kleed blijft haken aan een ouden boom, welken de decoratieschilder zeer kunstig met vele takken en uitwassen nagebootst had; met tragischen tred stapt zij verder, het ontrouwe kleed scheurt haar van de heupen en zij staat — in haren onderrok; doch niettemin speelt zij het tooneel verder, want ook in haren onderrok blijft zij heldin. — De intrigant en aartsbooswicht uit het drama had, meende hij, zijne geweldige knevels regt vast gekleefd; maar het moest nu eenmaal een dag des ongeluks zijn; terwijl hij, naar het voorschrift zijner rol, aan de kamenier eenen kus ontroofd, verplaatst zich het sieraad van zijnen koolzwarten baard boven hare rozenlippen. Het regende letterlijk vreugdetranen onder het publiek, zoodat het drama, door al deze dramatische ongelukken gestoord, niet tot zijne ontwikkeling geraken kon. — In het vierde bedrijf moest een hond op het tooneel verschijnen; zijn acteurstalent werd voorloopig, achter de schermen, door eene ruime portie schoppen ondersteund; eindelijk begint het gekwelde dier overluid te blaffen, en boven uit den engelenbak antwoordt een zijner viervoetige broeders, tusschen hen beiden ontstaat nu een zoo luidklinkend blafduet, dat de held zijne schoonste krachttiraden, de heldin hare aandoenlijkste jammerklagten in den wind spreken. — In het vijfde bedrijf ging langen tijd alles goed, eindelijk moet eene actrice de ongelukkige woorden uitspreken: »Ach, reeds zie ik eene nieuwe ramp ons naderen!" en een algemeen uitbarstend gejuich belet haar voort te gaan, tot dat de tooneelmeester gepast oordeelt op te treden en het publiek voor al de voorgevallene noodlottigheden om vergiffenis te vragen. »Het komt er niet op aan," roept men hem goedaardiglijk van alle kanten toe; »het is nu eenmaal heden een ongeluksdag; laat het gordijn maar vallen." Maar zelfs het ongelukkige gordijn wilde niet naar behooren zijn pligt doen, en, toen men hierop met geweld aan de touwen begon te trekken, plofte het al donderend naar beneden, en wikkelde het tooneelgezelschap in eene digte stofwolk, die zich tot ver in den bak verspreidde."

ADVERTENTIËN.

De Raad van Administratie der Schutterij, zal aan den minst inschrijvende, (mits goedgekeurd) aanbesteden; de levering van

100 Paren ROODE WINGSEN,

ingevolge model bij den ondergeteekende te bezigtigen, alwaar de inschrijvings-billetten tot en met Maandag den 7den dezer, kunnen bezorgd worden.

Paramaribo, den 2 Junij 1841.

Namens den Raad voornoemd,
De Kapitein Kwartiermeester,
H. BENJAMINS.

(21207) In het laatste van dit jaar, dag en datum nader te bepalen, zal men te *Amsterdam*, publick doen verkoopen:

De SUIKER PLANTAADJE *KORTENDUUR*, met alle derzelver *AP-* en *DEPENDENTIEN*, gelegen in de *Pericakreek*, in deze Kolonie.

Paramaribo, den 1 Junij 1841.

J. C. de CORDUA FREUDENBERG qq.

(21235) De ondergeteekenden voornemens zijnde, hunne Affaire te *quitteren*, zullen op Maandag den 14den dezer, door den Vendumeester A. SALOMONS doen verkoopen, de nog bij hun voorradige *GOEDEREN*, welke zij inmiddels tegens CONTANT tot zeer *verminderde prijzen* te Koop aanbieden. — Zij verzoeken hunne Debiteuren, zoo ook die der gedissolveerde Firma van E. BENJAMIN Jr. & J. J. de MESQUITA Jr., zoo spoedig mogelijk hunne verschuldigde te komen aanzuiveren, ten einde onaangename maatregelen te voorkomen.

Paramaribo, den 1 Junij 1841.

BENJAMIN & Co.

(21234) VERSCHE *PROVISIEN*, *PATENT-* en *LIJN OLIE*, *VERFWAREN*, *STUKGOEDEREN*, aangebragt per Kapt. ATKES, te bekomen bij

RIES & TABAK.

Verandering van Woonplaats.

J. BRONKHORST Jr.

is verhuist, en is thans woonachtig in de *Watermolenstraat*, in het Huis laatst bewoond door den Heer M. MEIJERS, tusschen de Huizen van de Heeren N. BOX & Co. en P. DUBUS. (21236)

Paramaribo, den 4 Junij 1841.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 2den dezer, het Schip *Harmonie*, Kapt. Boy Jansen, lading: 364 vaten Suiker, 16 balen schoone Katoen, 4 vaten Huiden en 645 ponden oud Koper.

Den 3den, het Schip *Sophia Cecilia*, Kapt. J. C. Radeloff, lading: 409 vaten Suiker, 38 balen schoone Katoen, 459 ponden oud Lood en 3889 ponden oud Koper. — Beide naar Amsterdam.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.